

KARMELITAANSE VORMING
NR. 1

DE VERHALEN ROND ELIA

vertaald door

Kees Waaijman O.Carm.

Boxmeer 2002

REEKS KARMELITAANSE VORMING
ten behoeve van initiële en voortgaande vorming
van de Familia Carmelitana
voor intern gebruik in kopievorm uitgegeven
door Sanny Bruijns (Vormingsteam) en Rudolf van Dijk (NCI)

1. *De verhalen rond Elia*. Nieuwe Nederlandse vertaling door Kees Waaijman O.Carm. Boxmeer, 2002.
2. Nicolaas de Fransman O.Carm., *De brandende pijl*. Carmelitaanse stemmen over beschouwing en apostolaat. Ascetische bijdragen, 2. Nederlandse vertaling van *Sagitta ignea* door Dominicus Wijnhoven O.Carm. (Dordrecht, 1966). Boxmeer, 2002.
3. *Het boek over de eerste monniken*. Carmelitaanse stemmen over beschouwing en apostolaat. Ascetische bijdragen, 1 (Merkelbeek, 1943). Nederlandse vertaling van *Liber primorum monachorum* door Irenaeus Rosier O.Carm. en Rumoldus Mollink O.Carm. Boxmeer, 2002.
4. Franciscus Amelry O.Carm., *De minnende ziel*. Bloemen van *Ons Geestelijk Erf*, nieuwe reeks, 3. Nederlandse hertaling van *Een dialogus of tsame sprekinghe der ziele ende scriftuerlic bewijs, deselve tot kennesse van hueren brudegom treckende* door Lud. Moereels SJ (Tielt, 1950). Boxmeer, 2002. Paralleleditie in voorbereiding.

DE VERHALEN ROND ELIA

1 Koningen 17 – 2 Koningen 2

Elia de Tisbiet, uit Tisbe in Gilead, zei tegen Achab:

‘Bij het leven van Wezer, de Machtige van Israël,
voor wiens gelaat ik sta,
als er deze jaren dauw en regen wezen zal,
tenzij op mijn aanspraak,...’

Nu was er tot hem de aanspraak van Wezer die zei:

‘Ga van hier, wend je naar het oosten
en verberg je bij de beek Kerit die uitmondt in de Jordaan.
Wezen zal het dat je drinken zult uit de beek.
Ik ontbied raven om jou daar te onderhouden’.
Hij ging en deed naar de aanspraak van Wezer,
hij ging en zette zich neer bij de beek Kerit die uitmondt in de Jordaan.
En er kwamen raven bij hem met brood en vlees in de morgen,
met brood en vlees in de avond,
en hij dronk uit de beek.

Nu was het na verloop van dagen dat de beek uitdroogde,
want er was geen stortbui over het land.

Nu was er tot hem de aanspraak van Wezer die zei:

‘Richt je op, ga naar Sarefat van Sidon, en zet je daar neer.
Hier, Ik ontbied daar een weduwwrouw om je te onderhouden’.

Hij richtte zich op en ging naar Sarefat.

Hij kwam bij de stadspoort,

en hier, een vrouw was daar hout aan het sprokkelen.

Hij riep haar toe en zei:

‘Neem toch een weinig water in een houder mee,
opdat ik drinken kan’.

Zij ging om het mee te nemen.

Hij riep haar na en zei:

‘Neem toch een bete brood in je hand voor mij mee’.

Maar zij zei:

‘Bij het leven van Wezer, jouw Machtige, als ik een broodkoek heb,...

Ik heb enkel een handvol meel in de pot en een weinig olie in de kruik.

Hier, ik sprokkel een paar stukken hout.

Thuisgekomen maak ik het klaar voor mij en mijn zoon.

We eten het op, en gaan dan dood’.

Elia zei haar: ‘Schroom niet,

ga en maak klaar zoals je sprak.

Maar maak eerst voor mij een kleine broodkoek

en laat die uitgaan naar mij.

Maak er dan een voor jou en je zoon.

Ja, zo zegt Wezer, de Machtige van Israël:
De pot met meel raakt niet leeg,
de kruik met olie mindert niet,
tot de dag dat Wezer een stortbui geeft over het gelaat van de aarde'.
Zij ging en deed naar de aanspraak van Elia.
Hij en zij en haar huis hadden te eten de dagen door.
De pot met meel raakte niet leeg,
de kruik met olie minderde niet,
naar de aanspraak van Wezer die Hij sprak door Elia.

Nu was het na dit spraakmakende dat de zoon van de vrouw,
bazin des huizes, murw werd.
Nu was zijn murwheid uitermate hevig,
tot er geen zucht meer in hem over was.
Zij zei tegen Elia:
'Hoe heb ik het met jou, man van de Machtige?
Ben jij bij mij gekomen om mijn verwrongenheden te doen gedenken
en mijn zoon te doden?'
Hij zei haar: 'Geef mij je zoon'.
Hij nam hem van haar schoot,
deed hem opstijgen naar het bovenvertrek,
waar hij zichzelf had neergezet,
en legde hem neer op zijn bed.
Hij riep Wezer aan en zei: 'Wezer, mijn Machtige,
doe Jij zelfs de weduwe wier gast ik ben,
het kwaad aan haar zoon te doden?'
Hij strekte zich uit over het kind, driemaal, en riep Wezer aan, hij zei:
'Wezer, mijn Machtige,
laat toch terugkeren de ziel van dit kind in zijn binnenste'.
Wezer hoorde naar de stem van Elia
en liet terugkeren de ziel in zijn binnenste,
en het leefde op.
Elia nam het kind,
liet het dalen van het bovenvertrek van het huis
en gaf het aan zijn moeder.
Elia zei: 'Zie, je zoon leeft!'
De vrouw zei tegen Elia:
Nu voel ik dit: 'Jij bent een man van de Machtige
en de aanspraak van Wezer is hecht in je mond'.

Nu was het na vele dagen dat de aanspraak van Wezer
tot Elia was – in het derde jaar – om te zeggen:
'Ga, laat je zien aan Achab,
Ik wil regen geven over het gelaat van de aarde'.
En Elia ging om zich aan Achab te laten zien.

Hevig was de honger in Samaria.
Achab riep Obadja, die over het huis ging.
Obadja was Wezer ontziende tot het uiterste.
Nu was het, toen Izebel de aankondigers van Wezer wilde wegsnijden,

dat Obadja honderd aankondigers genomen had
om ze bij vijftig man te verbergen in een spelonk
en ze met brood en water te onderhouden.

Achab zei tegen Obadja:

‘Ga mee het land in, naar alle waterbronnen en naar alle rivieren.

Misschien vinden we gras,

zodat we de paarden en muilezels in leven kunnen houden
en de dieren niet hoeven weg te snijden’.

En ze verdeelden zich over het land om er door te trekken.

Achab ging de ene weg, alleen,

Obadja ging de andere weg, alleen.

Nu was het, toen Obadja onderweg was,

hier, Elia kwam hem tegemoet.

Hij herkende hem en viel voor hem op zijn gelaat en zei:

‘Jij hier, mijn meester Elia?’

Hij zei hem: Ik ben het.

Ga je meester zeggen: ‘Hier, Elia is er’.

Maar hij zei:

‘Wat heb ik misdaan, dat jij je knecht Achab in handen geeft,
zodat hij mij doodt?’

Bij het leven van Wezer, jouw Machtige,

als er een volk is of een koninkrijk

waar mijn meester niet heenzond om jou te zoeken,...

En zeiden ze: Hier is hij niet,

dan liet hij dat koninkrijk en dat volk verzekeren dat ze jou niet konden vinden.

En nu zeg jij: Ga je meester zeggen:

Hier, Elia is er.

Wezen zal het, dat de adem van Wezer jou opheft,
ik weet niet waarheen, terwijl ik bij jou vandaan ga
om het Achab te komen melden.

Jou zal hij niet vinden, maar mij laat hij verdelgen.

En jouw knecht schroomt Wezer vanaf zijn jeugd!

Is mijn meester dan niet gemeld wat ik gedaan heb,

toen Izebel de aankondigers van Wezer liet verdelgen?

Hoe ik van de aankondigers van Wezer er honderd heb verborgen,

vijftig bij vijftig in een spelonk

om ze met brood en water te onderhouden?

En nu zeg jij: Ga je meester zeggen:

Hier, Elia is er.

Hij zal mij verdelgen!’

Maar Elia zei:

‘Bij het leven van Wezer met de drommen voor wiens gelaat ik sta:

Vandaag laat ik mij zien aan hem’.

Toen ging Obadja Achab tegemoet en meldde het hem.

En Achab ging Elia tegemoet.

Nu was, toen Achab Elia zag, dat Achab tegen hem zei:

‘Jij hier, ontwrichter van Israël?’

Maar hij zei: ‘Niet ik heb Israël ontwricht, maar jij en je vaderhuis,
waar jullie de geboden van Wezer hebben verlaten

en achter de bazen aangingen.
Nu dan, zend uit om bij mij te verzamelen
heel Israël op het Karmelgebergte
met de vierhonderdvijftig aankondigers van Baas en
de vierhonderd aankondigers van Heulgodin,
die eten van Izebels tafel’.
Achab zond uit over alle zonen van Israël
en verzamelde de aankondigers op het Karmelgebergte.
Elia genaakte heel het volk en zei:
‘Hoelang nog hinken jullie tweespaltig?
Is Wezer de Machtige, ga Hem achterna,
is Baas het, ga hem achterna’.
Maar het volk boog zich met geen aanspraak tot hem.
Elia zei tegen het volk:
‘Ik alleen ben over als aankondiger van Wezer,
maar de aankondigers van Baas zijn met vierhonderdvijftig man.
Geef ons twee stieren.
Dan mogen zij zich één stier uitkiezen,
hem in stukken verdelen en op het hout leggen.
Maar ze mogen er geen vuur bij leggen.
Ik voor mij zal de andere stier klaarmaken en prijsgeven op het hout.
Maar ik zal er geen vuur bij leggen.
Dan roepen jullie de naam van jullie Machtige uit,
ik noem de Naam van Wezer uit.
Wezen zal het: de Machtige die zich toebuigt in vuur, is de Machtige’.
Heel het volk boog zich:
‘Een goede afspraak’.
Toen zei Elia tegen de aankondigers van Baas:
‘Kies één stier uit voor jezelf en maak hem het eerst klaar,
want jullie zijn met velen.
Roep de naam van jullie Machtige uit.
Maar leg er geen vuur bij’.
Zij namen de stier die hij hun gaf, maakten die klaar
en riepen de naam van Baas uit,
van de ochtend tot het middaguur, zeggend:
‘Baas, buig je naar ons!’
Maar er kwam geen stem, niemand boog zich.
Zo hinkten zij rond het altaar dat ze hadden gemaakt.
Nu was het op het middaguur dat Elia hun toeschamperde en zei:
‘Roep met grote stem! Hij is toch een Machtige!
misschien in gepeins, misschien even weg,
misschien onderweg, misschien ingeslapen...
hij zal wakker worden!’
Zij riepen met grote stem
en kerfden zich naar hun beschik met zwaarden en spiezen.
Het bloed stortte zich over hen.
Nu was het, toen het middaguur voorbij was,
dat zij aankondigden tot de tijd dat het spijsoffer opstijgt,
maar er kwam geen stem, niemand die zich boog,
niemand die acht sloeg.

Elia zei tegen heel het volk:

‘Genaak mij’.

Heel het volk genaakte hem.

Hij heelde het altaar van Wezer dat gesloopt was.

Elia nam twaalf stenen naar het getal van de stammen van Jacobs zonen,
tot wie de aanspraak van Wezer geweest was die zei:

‘Israël weze jouw naam’.

Hij bouwde met de stenen het altaar met de naam Wezer,

hij maakte een geul om het altaar – twee zaadworpen in het rond,

hij bereidde het hout, deelde de stier in stukken en legde die op het hout.

Hij zei: ‘Vul vier kruiken met water

en giet die uit over het stijgoffer en over het hout’.

Hij zei: ‘Een tweede maal!’

Ze deden het een tweede maal.

Hij zei: Een derde maal!

Ze deden het een derde maal.

Het water ging rondom het altaar.

Ook de geul vulde hij met water.

Nu was het, bij het opstijgen van het spijsoffer,

dat de aankondiger Elia genaakte en zei:

‘Wezer, Machtige van Abraham, Isaäk en Israël,

laat vandaag toch voelen dat Jij de Machtige bent in Israël

en ik jouw knecht, die al dit spraakmakende doet door jouw aanspraak.

Buig Je naar mij, Wezer, buig Je naar mij,

dat dit volk voelt, dat Jij Wezer de Machtige bent,

dat Jij hun hart terugwentelt, achteruit’.

Het vuur van Wezer viel neer,

vrat het stijgoffer op,

het hout de stenen en het stof,

zelfs het water in de geul lekte het op.

Heel het volk zag,

ze vielen neer op hun gelaat en zeiden:

‘Wezer Hij de Machtige!

Wezer Hij de Machtige!’

Elia zei hun:

‘Grijp de aankondigers van Baas,

laat niemand van hen ontsnappen’.

Ze grepen hen.

Elia liet ze afdalen naar de beek Kison

en liet ze daar slachten.

Toen Achab opsteeg om te eten en te drinken,

besteeg Elia het hoofd van de Karmel.

Hij prangde zich aan het land

en legde zijn gelaat tussen zijn knieën.

Hij zei tegen zijn kneep:

‘Stijg toch op, kijk in de richting van zee’.

Hij steeg op, keek in de richting van zee en zei:

‘Nergens iets’.

Hij zei: ‘Keer terug’.

Tot zevenmaal toe.
Nu was het de zevende maal dat hij zei:
‘Hier, een wolk, klein als de palm van een mens, stijgt op uit zee’.
Hij zei: ‘Stijg op en zeg tegen Achab: Span in en daal af,
opdat de stortbui je niet zal stuiten!’
Nu was het nog vóór het zover was dat de hemel donker werd
van wolken en ademtochten,
dat er een grote stortbui was!
Achab reed weg en ging naar Jizreël.
De hand van Wezer was over Elia.
Deze omgordde zich de lendenen en snelde vóór Achab uit
tot waar men Jizreël binnenkomt.

Achab meldde Izebel alles wat Elia had gedaan,
allen die hij had verdelgd, alle aankondigers, met het zwaard.
Izebel zond een bode naar Elia om te zeggen:
‘Dit mogen de Machtigen doen en dit eraan toevoegen:
Morgen om deze tijd maak ik jouw ziel gelijk aan de ziel van één van hen!’
Hij schroomde, richtte zich op
en ging omwille van zijn ziel.
Aangekomen in Beër-Seba dat in Juda is,
liet hij zijn knaap daar rusten.
Hijzelf ging de woestijn in, de weg van een dag.
Aangekomen zette hij zich neer onder een eenzame bremstruik
en smeekte dat zijn ziel dood zou mogen gaan,
hij zei: ‘Veel is het nu, Wezer.
Neem mijn ziel weg, want ik ben niet beter dan mijn vaders’.
Hij legde zich neer om in te slapen onder de eenzame bremstruik.
Maar hier, een bode raakte hem aan en zei hem:
‘Richt je op en eet’.
Hij keek om zich heen,
hier, aan zijn hoofdeinde een broodkoek op gloeiende as gebakken
en een kruik met water.
Hij at en dronk en legde zich weer neer.
Maar de bode van Wezer keerde terug, voor de tweede maal, raakte hem aan en zei:
‘Richt je op en eet, veel zou de weg voor je zijn’.
Hij richtte zich op, at en dronk en ging uit kracht van dat eten
veertig dagen en veertig nachten
tot aan de berg van de Machtige, de Horeb.
Toen hij daar bij de spelonk kwam om daar te overnachten,
hier, de aanspraak van Wezer was tot hem en zei hem:
‘Wat wil je hier, Elia?’
Hij zei: ‘Geijverd met ijver heb ik voor Wezer, Machtige met de drommen.
Ja, de zonen van Israël hebben jouw verbintenis verlaten,
jouw altaren gesloopt en jouw aankondigers verdelgd met het zwaard.
Nu ik over ben, ik alleen, zoeken ze mijn ziel te nemen’.
Hij zei: ‘Trek uit om te staan op de berg voor het gelaat van Wezer’.
En hier, Wezer ging voorbij,
een tocht, groot en hevig,
bergen meesleurend, kliffen brekend

voor het gelaat van Wezer.
Niet was Wezer in de tocht.
Na de tocht een beving.
Niet was Wezer in de beving.
Na de beving een vuur.
Niet was Wezer in het vuur.
Na het vuur een stem, tot stilte beukend.
Nu was het, toen Elia hoorde,
dat hij zijn gelaat in zijn mantel hulde
en uittrok om in de opening van de spelonk te staan.
En hier, een stem tot hem die zei:
‘Wat wil je hier, Elia?’
Hij zei: ‘Geijverd met ijver heb ik voor Wezer Machtige met de drommen.
Ja, de zonen van Israël hebben jouw verbintenis verlaten,
jouw altaren gesloopt en jouw aankondigers verdelgd met het zwaard.
Nu ik over ben, ik alleen, zoeken ze mijn ziel te nemen’.
Wezer zei hem: ‘Ga, keer terug op je weg,
naar de woestijn van Damascus.
Daar aangekomen moet je Hazaël zalven tot koning over Aram.
Jehu, zoon van Nimsi, moet je zalven tot koning over Israël
en Elisa zoon van Safat uit Abel-Mehola moet je zalven tot aankondiger in jouw plaats.
Wezen zal het: Wie ontsnapt aan het zwaard van Hazaël,
hem zal Jehu doden,
en wie ontsnapt aan het zwaard van Jehu, hem zal Elisa doden.
Een rest laat ik in Israël, zeventuizend,
allen die hun knie niet bogen voor Baas,
allen die hem niet met hun mond gekust hebben.

Hij ging vandaar en vond Elisa zoon van Safat,
toen deze aan het ploegen was
– twaalf span vóór zich, hijzelf bij het twaalfde.
Elia kwam voorbij en zond zijn mantel over hem.
Hij verliet de ossen, snelde Elia achterna en zei:
‘Laat ik dan mijn vader en moeder kussen,
dat ik jou achterna ga’.
Hij zei hem: ‘Ga en keer terug.
Wat immers heb ik jou gedaan?’
Toen keerde hij terug, van achter hem vandaan.
Hij nam een span ossen, slachtte het, braadde het vlees op de jukken
en gaf het het volk te eten.
Toen richtte hij zich op, ging Elia achterna en diende hem.

Nu was het na al dit spraakmakende: een wijngaard in Jizreël,
naast het paleis van Achab, koning te Samaria,
was van Nabot de Jizreëliet.
Achab sprak Nabot aan en zei:
‘Geef mij toch jouw wijngaard,
opdat die mij tot moestuin weze,
want hij ligt naast mijn huis.
Ik wil jou daarvoor een betere wijngaard geven

of, wanneer dat goed is in jouw ogen,
laat mij jou daarvoor de koopprijs in zilver geven'.
Achab kwam thuis, dwars en toornig,
vanwege de aanspraak waarmee Nabot de Jizreëliet hem aan sprak en zei:
'Niet wil ik jou geven mijn vaderlijk eigen'.
Hij legde zich te bed, wendde zijn gelaat af en wilde geen brood eten.
Izebel zijn vrouw kwam bij hem en sprak hem aan:
'Hoezo is je adem zo dwars en eet je geen brood?'
Hij sprak tot haar: 'Ik spreek Nabot de Jizreëliet aan en zeg hem:
Wil mij toch jouw wijngaard geven voor zilver
of, wanneer je dat meer behaagt,
zal ik jou er een wijngaard voor in de plaats geven'.
Hij zei: 'Niet zal ik jou mijn wijngaard geven'.
Izebel zijn vrouw zei hem:
'Voer jij nu het koningschap over Israël?
Richt je op, eet brood, laat het je hart goedgaan.
Ik zal jou de wijngaard van Nabot de Jizreëliet geven'.

En zij schreef een brief in naam van Achab,
bezegelde die met zijn zegel
en zond de brief naar de oudsten en de notabelen van de stad,
mede-ingezetenen van Nabot.
Zij schreef een brief waarin ze zei:
'Roep een vasten uit en zet Nabot aan het hoofd van het volk.
Zet twee mannen, Belialzonen, tegenover hem
en laat ze tegen hem getuigen, zeggend:
Jij hebt de Machtige en de koning ontzegd.
Laat hem wegtrekken en stenig hem dood'.
De mannen van zijn stad, oudsten en notabelen,
mede-ingezetenen in zijn stad,
deden zoals Izebel hen had toegezonden,
zoals geschreven stond in de brief die zij hun gezonden had.
Ze riepen een vasten uit en zetten Nabot aan het hoofd van het volk.
En de twee mannen, Belialzonen, kwamen en zetten zich neer tegenover hem
en de Belialzonen getuigden tegen Nabot in tegenwoordigheid van het volk, zeggend:
'Nabot ontzegende de Machtige en de koning'.
Nu lieten ze hem wegtrekken naar buiten, de stad uit
en stenigden hem met keien dood.
En zij zonden tot Izebel om te zeggen:
'Nabot is gestenigd en dood'.
Nu was het, toen Izebel hoorde dat Nabot dood gestenigd was,
dat Izebel tot Achab zei:
'Richt je op, beërf de wijngaard van Nabot de Jizreëliet,
die hij niet wilde geven voor zilver.
Want Nabot is niet meer in leven, nee hij is dood'.
Nu was het toen Achab hoorde dat Nabot dood was,
dat Achab zich oprichtte om af te dalen naar de wijngaard van Nabot
om die te beërven.
Nu was er de aanspraak van Wezer tot Elia de Tisbiet om te zeggen:
'Richt je op, daal Achab, koning van Israël, te Samada, tegemoet.

Hier, hij is in de wijngaard van Nabot,
waarheen hij afdaalde om die te beërven.
Jij zult hem aanspreken en zeggen:
Zo zegt Wezer: Gemoord heb jij en ook nog beërfd!
Spreek hem aan en zeg: Zo zegt Wezer:
Op de plaats waar de honden het bloed van Nabot likten,
likken de honden het bloed van jou, ook van jou!’
Achab zei tegen Elia: ‘Heb je mij gevonden, mijn vijand?’
Hij zei: ‘Gezonden heb ik!
Omdat jij je verkocht hebt om kwaad te doen in de ogen van Wezer,
hier! ik doe kwaad komen over jou,
ik zal achter jou wegvagen,
ik zal bij Achab alwat tegen de muur pist, wegsnijden,
van hoog tot laag in Israël.
Dan zal ik jouw huis prijs geven,
gelijk het huis van Jerobeam zoon van Nebat
en gelijk het huis van Basa zoon van Ahia
vanwege de krenking waarmee zij krenkten en Israël lieten misdoen’.
Ook over Izebel sprak Wezer, zeggend:
‘Wegvreten zullen de honden Izebel bij de omwalling van Jizreël.
Wie van Achab doodgaat in de stad, zullen de honden opvreten;
wie doodgaat in het veld, zal het gevogelte van de hemel opvreten,
omdat er niemand geweest is als Achab,
die zich zo verkocht heeft om kwaad te doen in de ogen van Wezer,
waartoe zijn vrouw Izebel hem ophitste.
Uitermate gruwelijk deed hij door achter afgoden aan te gaan,
helemaal zoals de Amorieten deden,
die Wezer onterfde voor het gelaat van de zonen van Israël’.

Achazja viel door het vlechtwerk van zijn bovenvertrek te Samaria en was murw.
Toen zond hij boden uit en zei tegen hen:
‘Ga, vraag Vliegebaas, Machtige van Ekron, of ik opleef van deze mijn murwheid’.
Maar een bode van Wezer sprak Elia de Tisbiet aan:
‘Richt je op, stijg de boden van Samaria’s koning tegemoet en spreek hen aan:
Is er dan geen één Machtige in Israël
dat jullie gaan om Vliegebaas Machtige van Ekron te vragen?
Daarom, zo zegt Wezer:
Het bed dat je besteeg, daar daal je niet van af,
ja dood zul je, dood’.
En Elia ging.
Toen de boden bij hem terugkeerden, zei hij tegen hen:
‘Hoezo keren jullie terug?’
Zij zeiden hem:
‘Een man steeg ons tegemoet en zei ons:
Ga, keer terug naar de koning die jullie zond en spreek hem aan:
Zo zegt Wezer:
Is er dan geen één Machtige in Israël
dat jij uitzendt om Vliegebaas, Machtige van Ekron, te vragen?
Daarom, het bed dat jij besteeg, daar daal je niet van af,
ja dood zul je, dood’.

En hij sprak tot hen:

‘Hoe was de opschik van die man die jullie tegemoet steeg om jullie aan te spreken met deze aanspraak?’

Ze zeiden hem:

‘De man was een harige baas, zijn lendenen omgord met een leren gordel’.

Hij zei:

‘Dat is Elia de Tisbiet!’

Hij zond hem een overste over vijftig met zijn vijftigtal.

Deze steeg tot hem op

– want hier, hij zat op het hoofd van de berg –

en sprak hem aan:

‘Man van de Machtige, de koning spreekt: Daal af!’

Maar Elia boog zich tot hem en sprak de overste over vijftig aan:

‘Als ik ben een man van de Machtige, dan dale vuur uit de hemel om jou met je vijftigtal weg te vreten’.

En vuur daalde uit de hemel om hem met zijn vijftigtal weg te vreten.

Nog een keer zond hij hem een andere overste over vijftig met zijn vijftigtal.

En hij boog zich tot hem en sprak:

‘Man van de Machtige, zo spreekt de koning: Daal haastig af!’

Maar Elia boog zich tot hem en sprak:

‘Als ik ben man van de Machtige, dan dale vuur uit de hemel om jou met je vijftigtal weg te vreten.’

En het vuur van de Machtige daalde uit de hemel

om hem met zijn vijftigtal weg te vreten.

Nog een derde keer zond hij een derde legeroverste over vijftig met zijn vijftigtal.

De overste over vijftig steeg op,

maar aangekomen knielde hij op zijn knieën tegenover Elia,

smeekte hem genade en sprak tot hem:

‘Man van de Machtige, mogen toch mijn ziel

en de ziel van deze jouw vijftig knechten kostbaar zijn in jouw ogen.

Hier, vuur uit de hemel daalde neer

en vrat de eerste twee oversten over vijftig met hun vijftigtallen weg.

Nu dan, moge mijn ziel kostbaar zijn in jouw ogen’.

De bode van Wezer sprak Elia aan:

‘Daal af met hem, schroom zijn gelaat niet’.

En hij richtte zich op en daalde af met hem naar de koning.

En hij sprak hem aan: Zo zegt Wezer:

Omdat jij boden zond om Vliegebaas, Machtige van Ekron, te vragen

– is er dan geen één Machtige in Israël om wiens aanspraak je kunt vragen? –

daarom, het bed dat jij besteeg, daar daal je niet van af,

ja dood zul je, dood’.

En hij ging dood, naar de aanspraak van Wezer die Elia sprak.

Nu was het, toen Wezer Elia ten hemel zou doen stijgen in de storm, dat Elia met Elisa wegging uit Gilgal.

Elia zei tegen Elisa: ‘Zet je hier toch neer.

Want Wezer heeft me naar Betel gezonden’.

Maar Elisa zei: ‘Bij het leven van Wezer, bij het leven van jouw ziel, als ik jou verlaten zou,...’

Zo daalden ze af naar Betel.

De aankondigzonen van Betel trokken uit naar Elisa en zeiden tegen hem:

‘Heb je gevoeld, dat Wezer vandaag je meester opneemt, boven je hoofd uit?’

Hij zei: ‘Ook ik heb het gevoeld. Zwijg’.

Elia zei tegen Elisa: ‘Zet je hier toch neer, want Wezer heeft mij naar Jericho gezonden’.

Maar Elisa zei:

‘Bij het leven van Wezer en bij het leven van jouw ziel, als ik jou verlaten zou,...’

Zo kwamen ze in Jericho.

De aankondigzonen van Jericho kwamen Elisa tegemoet en zeiden tegen hem:

‘Heb jij gevoeld, dat Wezer vandaag je meester opneemt, boven je hoofd uit?’

Hij zei: ‘Ook ik heb het gevoeld. Zwijg’.

Elia zei hem: ‘Zet je hier toch neer, want Wezer heeft me naar de Jordaan gezonden’.

Hij zei: ‘Bij het leven van Wezer en bij het leven van jouw ziel, als ik jou verlaten zou,...’

Zo gingen zij getweeën.

Vijftig man van de aankondigzonen gingen mee,

maar bleven staan tegenover hen, van verre,

toen zij getweeën bij de Jordaan bleven staan.

Elia nam zijn mantel, rolde hem op en sloeg op het water, en het splitste zich, hierheen en daarheen.

En getweeën staken zij over, door het droge.

Nu was het, toen zij overstaken, dat Elia tegen Elisa zei:

‘Smeek. Wat zal ik voor jou doen, eer ik bij jou vandaan word opgenomen?’

Elisa zei: ‘Er wezen mij twee beten van jouw adem’.

Hij zei: ‘Moeilijk waar jij om smeekt.

Als jij ziet mij opgenomen worden bij jou vandaan, zal het zo wezen voor jou.

Maar indien niet, zal het niet wezen’.

Nu was het, terwijl zij sprekend onder het gaan voortgingen, hier, een rijderij van vuur met paarden van vuur!

die scheidde tussen hun tweeën.

En Elia steeg in een storm ten hemel.

Elisa zag, en hij, hij krijste:

‘Mijn vader, mijn vader!

Rijderij van Israël met zijn ruiters’.

En hij zag hem niet meer.

Hij pakte zijn kleren en scheurde die scheurend in tweeën.

Hoog hield hij de mantel van Elia die van hem afgevallen was.

Hij keerde terug en bleef staan bij de oever van de Jordaan.

Hij nam de mantel van Elia die van hem afgevallen was en sloeg op het water en zei:

‘Waar is Wezer, de Machtige van Elia, ja Hij?’

Hij sloeg op het water,

en het splitste zich, hierheen en daarheen.

En Elisa stak over.

De aankondigzonen van Jericho zagen hem tegenover zich en zeiden:

‘De ademtucht van Elia rust op Elisa’.

Ze kwamen hem tegemoet en huldigden hem, neer ter aarde.

Ze zeiden tegen hem:

‘Hier onder jouw knechten is toch een vijftigtal mannen, zonen met vermogen, laten zij toch jouw meester gaan zoeken.

Misschien heeft de ademtocht van Wezer hem opgeheven en hem neergegoot op een van de bergen of in een van de dalen’.

Maar hij zei: ‘Je moet ze niet zenden’.

Maar toen ze aandrongen tot beschamens toe, zei hij:

‘Zend ze maar’.

En ze zonden vijftig man.

Die zochten drie dagen, maar vonden hem niet.

En ze keerden terug naar hem, toen hij in Jericho zat.

Hij zei tegen hen: ‘Heb ik jullie niet gezegd: Ga niet!?’